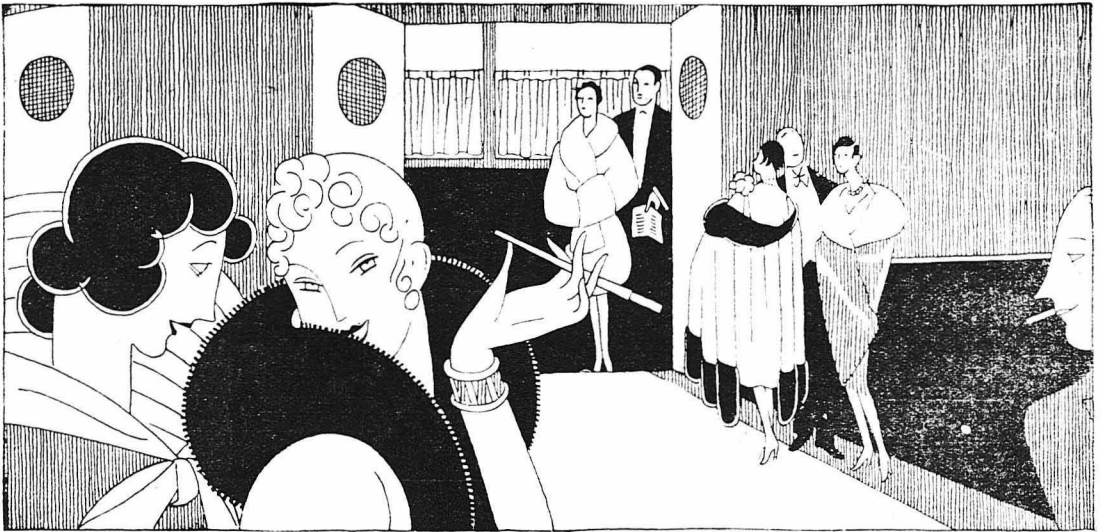

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΡΟΥΡΓΙΕ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΗΣ

— Άκουσέ με, παιδί μου, μέινε μαζί μου μὴν πᾶς ἐκεῖ κάτω! ἔλεγε καὶ Ἐνανάγια ἡ κυρὰ Ρεσσάκ σὺ μόνονκι ὁ τῆς γυιᾶ σου εἶσαι καλά καὶ σώνεις νὰ γίνῃ ναυτικό.

Ἄγριος αὐτός, μὲ τὰ δοντὰ σφαιγμένον, μὲ θαλαμένο μάτι ἐνοχούσας νὰ γίνουσι μιά ὄρα ἀρχήτερα ἢ διατυλώσεις τῆς ναυτολογίας του.

Καὶ ὅσον γέριζαν ἀπὸ γράσιος σὲ γραφεῖο, ὅσο ἡ διατυπώσις πλησιάζαν νὰ τελειώσουν τὸσον ἡ κοίμησις ἡ κυρὰ Ρεσσάκ γινώσκουσα περὶ μελαγχολικῆς καὶ δὲν ἔπαυε οὐδὲ μιὰ στιγμή νὰ ψιθυρίζῃ.

— Δεχτήσου με ἀγόρι μου, μὴν πᾶς ἐκεῖ κάτω! Ὁ Λεων Ρεσσάκ δὲν ἔλεγε τίποτε. Ἀποθόσιος μόνον νευρική τῆ μητέρα του πού προσπαθοῦσε ἡ καυμένη νὰ τὸν ἀποκρίσῃ ἀπὸ αὐτὸ του τὸ σκοπὸ.

Ἐπὶ τέλος ὅλας ἡ διατυπώσεις ἐτελείσθησαν. Ὁ Λεων Ρεσσάκ ἐναυτολογήθηκε σ' ἓνα ἀλευτικό 350 πού σὰ πῆγαι στὴ Νέα Γῆ. πῆρε καὶ προκατοβολή 200 φραγκα.

Μητέρα καὶ γυιὸς βροθήσαν τότε πλάι ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, σ' ἓνα σκοτεινισμένον καὶ γεμάτο λάσπας δρόμο τοῦ Σαιν-Μαλό.

Αὐτὸς ἐγκοῦτιζε μὲ τὸ μανίκι του τὸ μέτωπό του πού ἦταν γεμάτο ἰδρώτα. Ἐκείνη ἐκρυβε τὸ ξαφωμένο πρόσωπό της μέσα στὴν ποδιά της λιγόντας.

— Ἀχ, παιδάκι μου, τί θάνατος! Τί θάνατος! Τὴν ἔπιασαν ἐπισετα λυγροί. Ὁ γυιὸς της τὴν κράτησε ἀπὸ τὸ φέρεμα καὶ τῆς εἶπε:

— Καλλίτερα νὰ φύγω, μάνε, ἀφοῦ αὐτὴ μὲ περιφρόνησε καὶ πῆρε ἄλλον ἀντρα.

Ὁ Λεων Ρεσσάκ ἀγκυροῦσε πρὶν ἀπὸ καιρὸ τὴν Ὑβὼνη Ταρβέ, κόρη ἑνὸς κτηματίου.

Ἡ Ὑβὼνη, ὅμως, πού ἔλεγε στὴν ἀρχὴ πᾶς τὸν ἀγαπούσε, παντρεύτηκε ἑξέστις τῆς μέρας ἓναν ναυτικό ἀπὸ τὸ Λαριόν, στὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Βρετανίας, τόσο μακριὰ πού ποτὲ δὲν θὰ τὴν ξαναβλέπε ποιά.

Ὅταν ἀπὸ μιὰ τέτοια κατατροφῆ, μὲ τὴ κορυφαίον νὰ μείνῃ ὁ Λεων νὰ δουλεύῃ στὰ ἰχθυοτροφεία ἔστω καὶ ἂν κέρδιζε πολλά; Ἡ χίμα Ρεσσάκ, ὅμως, δὲν ἔνοιουσε νὰ στείλῃ τὸ γυιὸς της στὴ θάλασσα, πού τῆς πῆρε καὶ τὸν ἄντρα της. Γι' αὐτὸ ἀπὸ μικρὸν τὸν εἶχε βάλει στὰ ἰχθυοτροφεία καὶ τώρα προσπαθοῦσε ὡς τὴν τελευταίαν σιγήν καὶ τὸν ἀποσκόπησιν ἀπὸ τὸ κατακαμένο αὐτὸ ἐπάγγελμα τοῦ φαρᾶ στὴ Νέα Γῆ. Ἀχ, γιατί νὰ βροθῆ στὴ μέση αὐτῆ ἡ τριπλὴ ἀγάπη; Γιατί νὰ τῆς φωνῆς τὸ παδί της; Μῆρες καὶ μέρες εἶχε παραιτηθεῖ τῆ δουλειᾶ του, δὲν ἤξερε τί θάνατος, καθότανε σιωπηλὸς σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σπι-

τιοῦ, μὲ τὸ κεφάλι χωμένο μέσα τὰ χέρια. Καὶ νὰ τὸν σήμερα ὠρῆσαι σὺν τυφλὸς σ' αὐτὸν τὸν ἄπιστον Ὀκτανό, πού δὲν ἔχούρασε ἀκόμα μ' ἄλλες τις χιαιδάδες πρὸς τὴν ρουφήσει! Πῶς νὰ μὴν κλάψῃ ἡ δυστυχισμένη χίμα, πῶς νὰ μὴν τραλλοθῆ ἀπὸ τὴ λύπη της.

Κι' ὅσο ἔλαινος ἔδειχνε τόσο αὐτὸς τῆς ἀπαντοῦσε μὲ μιὰν ἀπλότητα γεμάτη μεγαλειῶν, γεμάτῃ αὐτὴ ὄψια:

— Ὁ Θεὸς, ἀπαγορεύει τὴν ἀντοκτονίαν, μάνε! Νὰ ζήσῃ χωρίς τὴν ἀγάπη μου δὲν μπορῶ Καλλίτερα λοιπόν, στὴν θάλασσα κι' ἂν μ' ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς ἄς μὲ παρῇ γοντὰ πού!

Ἡ γρηᾷ ἐβγάλε μιὰ παραπονιάρικη φωνὴ καὶ ἔπειτα εἶπε ἀποφασιστικῶς, σὺν νὰ τῆς εἶχεν ἔλθει κῆποινα ἐμπνευσις:

— Ἐλα τώρα, πάμε νὰ φάμε καὶ νὰ πιούμε κάτι, διπὰς κάνουν ὅλοι οἱ ναυτικοὶ ὑστερ' ἀπ' τὸ αμυβόλαιό τους.

Μιλήσανε σ' ἓνα κρασοπουλιό. Ἦταν γεμάτο ἀπὸ ναυτικούς, πού θάφευγαν τὴν ἄλλη μέρα.

Τὰ τραπέζια εἶχαν πιασθῆ τα περισσότερα. Κι' ὅλο αὐτὸ τὸ πλήθος ἐσφάνιζε καὶ αἰζητοῦσε χαρούμενο, εἶναι καὶ ἀποχαιρητόταν. Ἡ γρηᾷ Ρεσσάκ μὲ τὸ γυιὸ της προχώρισαν μὲ δυσκολία ἀνάμεσα στὸ φουβερὸ αὐτὸ σναυτοσιόμ.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦταν ἀφιερωμένη ἀπ' τοὺς μελλοτάξειδους στὸ γλέντι, ἡ προσταντζες ἐξοδευότανων στο κρασί καὶ στὴ χαρὰ!

Τῶξεραν καλά, πᾶς πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παραμόνεσε ὁ θάνατος. Ἀδιάφορο ὅμως! Τώρα ἔπρεπε νὰ πιούσι καὶ νὰ γλεντήσουν!

Ἐπὶ τέλος ἡ κυρὰ Ρεσσάκ κι' ὁ γυιὸς της καθήσανε σ' ἓνα τραπέζι.

Γέταιον ὄρα, εἶπε ἡ μάνε, κρέπει νὰ κόνουσι ὅτι κι' οἱ ἄλλοι, κρέπει νὰ πιούμε λίγο!

Καὶ τὰ μάτια της πῆραν μιὰ παραδενηλάμπη.

— Ὁχι, μάνε, ὄχι, δὲν ἔχω ὄρεξι γὰ κρασί! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ γυιὸς της.

Καθίστανε ὅσοσο καὶ φογανε κι' εἶπειτα σιωπηλοὶ κι' οἱ δύο βγήκαν ἔξω καὶ προχώρησαν ἀνάμεσα στους δρόμους, ἀδιάφοροι γὰ τὴ πολυθρόνη χαρὰ τοῦ κόσμου.

Δὲν ἐπρόσδεξαν τίς παράγγες τοῦ πανηγυριοῦ, πού ἦσαν στημένες στὴν προκυμαία. Ἐφωγαν ἀπὸ μιὰ παρὰ μεθωμένους γάτες πού γύρψαν νὰ τοὺς παρασύρουν, κι' ἐπροχώρησαν στὰ στερεὰ, ἀδιάφοροι γὰ τὴ ψιλὴ βροχὴ πού ἐπέφερε.

Ἔτσι φτάσανε σ' ἓνα καλὸν ἐρημιό, κτισμένο γοντὰ στὴ θάλασσα. Τὰ μάτια τους θαμπαρέσαν τότε ἀπὸ τὸ φέγγος τῶν κερῶν πούσαν ἀναμμένα ἐμπρὸς σ' ἓνα ἀγαλμα τῆς Παναγίας.

Οἱ ναῦτες πού θὰ μπαράσανε τὴν ἄλλη μέρα, εἶχαν φροντίσει πρῶτα-πρῶτα νὰ κἀ-

μον το τάμα τους στην Παναγία, και μιά προσεχή γιά τή σωτηρία τους.

— Πάμε ν' ανάψουμε τά κεριά μας και μεις; ψιθύρισε ό Λεών.

— Πάμε; πάμε, γυνίκα μου!

— Άναψαν δυό κεριά μεγάλα, που κόπιζαν τριάντα φράγκα... Γενναίοι κι' οι δυό τους έπαρξο στο άγαλμα είπαν τήν προσευχή τους.

— Παρθένα μου, ψιθύρισε παράξενα ή μάνα, βοήθα νά πάρη άπόψε ό γυιός μου το «θερίο!»(*)

— Παναγία μου, ψιθύρισε κι' ό Λεών, άφοσ δέν με πήρε ή 'Υβόνη, κάνε τουλάχιστον, νά με πάρη ή θάλασσα!

Ξαναβρέθησαν ύστερα πάλι στο δρόμο και τότε ή γρηιά μητέρα είπε δειλά στο γυιό της:

— Μπορούμε που φαίνεται παιδί μου, νά πάμε τώρα νά πιούμε ένα ποτηράκι!

— Άπο τί τό θέλεις, μάνα; τάρμε!

Τό πρόσωπο τής γρηιάς Άννας Ρεσοά φωτίστηκε μιά στιγμή άπό κομψή χαρά.

Μπήκαν σ' ένα μέτρο μοντέλο κατακάθισο, γεμάτο άπό ποτήρια και μπωτίλιας που άστροφ αν στό φώς των ήλεκτρικών, με τους τόχους γεμάτους ζωγραφιστές.

— Ένα αυτόματο πιάνο έίσιζε τή «Βιλιένσια» κι' οι πελάτες ζαλισμένοι άπ' τό πιάνο, ξαναεβγαν το τραγούδι όπως μπορούσαν.

— Τι θά πάρεις, παιδί μου, ρώτησε ή μάνα.

— Ένα άψέντι.

— Όχι γυνίκα μου. Ο μακαρίτης ό πατέρας σου άρχιζε άπο ένα «Άμφο-Πικάν». Γιατί νά μήν κάνεις και σύ τό ίδιο;

— Άφοσ τό θέλεις, μάνα...

— Πάρε τό άμφο κι' έίσιζε, σύ φωνα με τή συμβουλή τής μάνας; του πάντα, ήτια ένα ροζέτι ένα κινάτι μπαρού, τζινέβρα, μεντα, σιντε. Έπί τέλους χωρίς νά τον συμβουλευτή ή μάνα τον, διατίξε και τ' ύφεραν άψέντι.

— Άκου νά σου πιά, μάνα, είπε χαχύροπατό ό Λεών, δέν έχω όρξει νά μεθίσω!

— Η μητέρα του όμως άπάντησε με ύποκορσία:

— Και βέβαια δέν πρέπει νά μεθύσης. Γι' άναιμνη ύμως τ' ύ μακαρίτη τον πατέρα σου πρέπει νά κανής ήτι έκανε κι' έκείνος τήν παραμονή τού μεταφραρισματος του!

— Η γρηιά μάνα του ξαναβλεπε τώρα με τά μάτια τής φανασίας της τά παλιά γλέντια τού άνδρός της, τί φηβαρά μεθυσία. Έτρεχε τότε άπό πίσω του, άπο κροσσουλειό άπο κροσσουλειό ως που τον έβλεπε νά πέφτη κατά γής, ξερός σχεδόν άπο τό μεθύσι!

— Μιά φορά μόνο—κι' αυτό τής ήταν άδύνατον νά τό ξεχάση—ό Ρεσοά μέθυσος τόσο πολύ—άφοσ ήτε ξεαδέλφηρο μπουκάλι «θ ε ρ ί ο»—όσα έβρισκε είκοσιεπτάσμερες ώρες ψόφιος. Έκείνη τή χρονία το «θ ε ρ ί ο» έφραγε χωρίς νά τον πάρη μαζί του...

— Ό τόσο ό Λεών, προαζαλισμένος άπό τό πιάνο, άρχισε νά γελά μ' έκείνους που καθότανον σέ μονινα τραπέζια και βόζαν στοιχημάτια πουδς θάπινε περισσότερο. Τό θέαμα αυτό έδωσε μια καλή έμπνευσι στη κυρά Ρεσοά. Έσκοέντησε με τον άγκώνα το γυιό της και τού είπε:

— Ό μακαρίτης; ό πατέρας σου τους ξεπερνοθες όλου; αύτούς τους σαχλούς!

— Τι έκαν' ό πατέρας, μάνα;

— Χωρίς νά στραβομουσουσιάξη διάλου, τραβοθες μονογονιανιάς; μιά δολόκληρη μπουκάλια «θ ε ρ ί ο»!

— Σπουδαίο πράγμα! Τόχον κανείς κι' άλλοι αύτό! Είπε με ύπορηφάνεια ό Λεών.

— Θά τώκανεις και σύ παιδί μου;

— Γιατί όχι μάνα; Πρέπει νά νηιά κανεις τά γονικά του!

— Άν τό κανής, παιδί μου, νά δης; πώς; ό πατέρας σου θά μείνη εδραστοτημένος και που βρίσκαται!

— Ό Λεών τότε χτύπησε νευρικά με τή γροθιά του τό τραπέζι και φώναξε:

— Ένα μπουκάλι «θ ε ρ ί ο»!

— Διάταξε: (Τό τελο; σ'ό προσεχές)

(*) «Θερίο» στή γλώσσα των ναυτικών λέγεται το ποτό που γίνεται άπ' τ' άνακτόνια διαφόρων κρασίων και άλικε. Τό ποτό αυτό είναι τριμερής ζαλιστικό, μεθυσιακάτο...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ήρω; του Βολταίρου.

Ο Βολταίρος στο δρόμο του «Σερβίραμ» βάζει στο στόμα του στρατηγού Νινία, ένας των προσώπων του έργου, όλο τέτοιες φράσεις:

— Ένας στρατιάτης; σάν και μένα... Οι στρατιώτες σάν και μένα... κ.τ.λ.

Στην πρώτη παράσταση του έργου, ό κριτικός Νταρμπουλέν, έκνευσιστής άπο τήν συνεχή επανάληψη τής φράσης; αύτής; έφώναξε δυνατά:

— Δέν τον κάνουν δεκανέα, βρε άλαργέ, νά μιά; άφισήτοχους;...

Άκρον άωτων ευγενείας.

Μιά μέρα, ό ίπποτης Ντενιλό, ένώ έκανε πείλινο στον Σηριανά, είδεν έξαφνα έν με αλοκραπές άμαξί με άνοπο-δογγοί ετσι στήν όχη, και τήν κυρία που έπέβαινε να νινάξεται στή χλόη. Ο Ντενιλό τότε, χωρίς νά χση καρ, χτύπησε κατόψ ήτιν άφημσε προς τήν κυρία γω νά τήν βοηθήη νά σηκαθή.

Νά με συγχωρείτε, τής είπε τεινονάς τής τό χροί του, που...έν φορμό γάντια!

Τά μυαλά και ό κίνδυνος.

Ο λόρδος Μαλμπρου είπε πάλι κάποιε να έπισκεφθή τα χαρκαμάτια μαζί μ' έναν άνεψιό του και έναν φίλο του. Έξαρνα μιά αχθρική σμάρτα, χτύπησε το φίλο τον στο κεφάλι, και τον άβρισε στον τοπο, σαροπζοντας συγχρόνας τά μυαλά του στον άέρο. Ο άνεψιός του λωδου, που στανό αν κοντά στον φορεμασενα, έλεποντας το θεαμα αύτό, έχλώμασε και όλοιοθοχώρησε με τρέμο.

— Τι διαβόλο, κύριε! τού είπε, τότε ό Μαλμπρου άπαθώς. Σου άκουστιά περ-ό αγ; άνο; ..

— Ναι, απηνησεν ό νέος κωνομίζοφρας τό πιό σωπο τον άπό τά αίματα. Μοθ μαιναται περιεργα πως ένας άνθρωπος σε τόσο μυαλό εξειθέτο έτσι άόνητα όν κίνδυνον!...

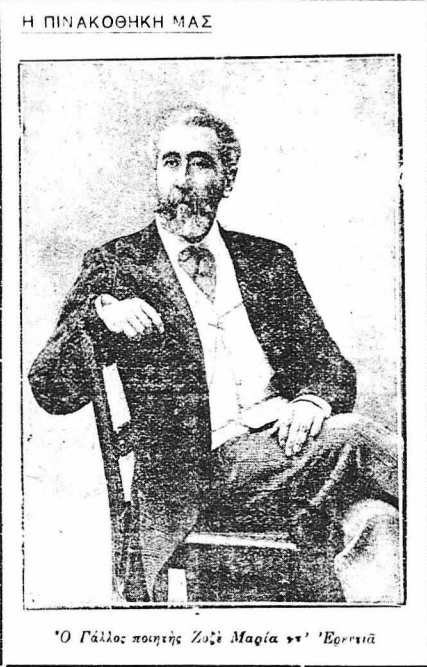
Τό ύποζύγιον του 'Ι. Χριστού.

Ο μέγας γάλλος συγγραφέας Ραμπελάι ήταν ως γνωστόν άθεος. Οταν έν τέτοιος εδράσθησε και έφθασε στα τελευταία του, ό Ιησούς τής, έστρίας του έσπευσε νά τον έπισκεφθή φέροντας μαζί τον και τήν θια Μετάληψη.

— Έρεας, τέκνον μου, τί φηγον έπάνω μου; είπε στον έτοιμοθάνα τον μπηξο στο δουατί του, και συνέχισε: Φερω τό σώμα και τό αίμα τού 'Ιησού Χριστού! Βλέπεις ότι έρχεται και σέ σένα όπας πήγε στην 'Ιερουσαλήμ τήν ήμέρα των Βατών... Τον άναγνωρίζεις; ..

Ο έτοιμοθάνας τότε άνοίξε τά μάτια του και άπήνησε:

— Ναι, πάτερ μου... Άπό τό... ύ π ο ρ ζ υ γ ι ό ν του! ..

Ο Γάλλος ποιητής Ζορέ Μαρία κ' Έρνεστά

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΜΑΤΣ

Τελευταίως, ένα μέλος τού 'Αγγλικού Κοινοβουλίου ουναγωνισθή στο δρόμο... με 100 περισσότερα και άποστάσεως 350 χιλιομέτρων. Ο βουλευτής έφθασε π άτος στο τέμα με διαφορά ένος μόνον λεπτού άπό τό πρώτο περ στέρι.

Ίδου τώρα πώς διεξήχθη ό περιεργος αύτής άγών δρόμου:

Στάς 11 1/2 τό πρωί άπέδυσ άπ' τή Βουλή των Κοινοτήτων 400 ταξιδιωτικές περ στέρις—

Ο βουλευτής έφθασε στο Πόντεφρακτ. σις 2.47 μ. μ. Τό πρώτο περ στέρι έφθασε σις 2.48.

Ο βουλευτής έφθασε στο Πόντεφρακτ. σις 2.47 μ. μ. Τό πρώτο περ στέρι έφθασε σις 2.48.